

Kedves Gyerekek! Kedves Szülők!

Szeretnénk üzeni innen, az oviból!

Áhítat a mai napra:

Ige: Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz, és bátor lesz. Péld. 18,10.

Beszélgessünk!

Nézd ezt a kisbárányt! Odabújt az anyukájához. Itt biztosan nem fél!

Nézd! Ez egy erős torony! Aki ide bemegy, az védett a víz hullámaintól, az ellenségtől. Van, amikor még a katonák is tudják, hogy védelemre van szükségük! Olyankor bemennek az ilyen erős tornyokba, várakba.

Nézd! Ez a mi ovink temploma! Olyan, mint egy erős vár! Erős tornya van. Mi most nem megyünk oda, itthon vagyunk. De Istenhez most is mehetünk! Isten még az erős tornyoknál is erősebb, hatalmasabb! Láthatatlan, mégis jobban meg tud őrizni! Most is Hozzá fordulhatunk! S ahogy a kisbárány biztonságban van az anyukája mellett, mi még inkább biztonságban vagyunk Istennel:

Énekeljünk! Itt van Isten köztünk (Református énekeskönyv 165.)

<https://www.youtube.com/watch?v=PUOAW8saS7Y>

Mese mára:

Döbrentey Ildikó: A dudorászó nagymama

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy dudorászó nagymama. Egyik kezében is szatyor, másik kezében is szatyor. Ment a nagy füstös városi forgalomban, és vidáman nézegetett a vastag szemüvege mögül: – A tejet megvettem, a kenyeret megvettem... Mindenem megvan, hála Istennek! Abban a pillanatban lábához dörgölözött egy fekete kandúr: – Vigyél haza, és etess meg! A nagymama nem látott valami jól. – Nézd csak, egy kutyus! – örvendezett. – Miáúú! – nyávogott sértődötten a kandúr. – Ó, ó – röstelkedett a nagymama. – Nem is kutyus, hanem cicus... Jól van, cicus, hazaviszlek, jut neked is az aprikámból! – Paprikából? Azt nem eszem! – Nem paprika! Aprika. Az az én vacsorám, te is szeretni fogod. – Én a töltött káposztát szeretem. – Töltött káposztám, az nincsen. – Nincsen? De hát azt mondtad, hogy mindened megvan! – Minden, ami szükséges. Ha megelégszel az én aprikámmal, neked is meglesz mindened – azzal a nagymama dudorászva tovább-ballagott. – Mi lehet az az aprika? – borzolt a kandúr. – Ennek utánajárok... – és csöndesen a nagymama után somfordált, – A tejet megvettem, a kenyeret megvettem – dúdolt vidáman a nagymama. – Mindenem megvan, hála Istennek! Elállt egy pöttyös kutya: – Vigyél haza, és etess meg! – Jaj de helyes kis... kutyus? – Vaúú! – Jól van, kutyus! Gyere csak, jut neked is az aprikámból. – Babrika? Én a kacsahúst szeretem! – Kacsahús, az nálam nincsen. – Nincsen? De hát azt mondtad, hogy mindened megvan! – Minden, ami szükséges. Ha megelégszel az én aprikámmal, neked is meglesz mindened – és a nagymama dudorászva tovább-baktatott. – Mi fán teremhet az az aprika? – vakaródzott a kutya. – Ezt megnézem! – és a kandúr nyomába szegődött. Otthon a nagymama kipakolta a szatyrokat. Feltette langyosodni a tejet, és szép gyengéden megszegte a kenyeret. Vágott egy szeletet magának, egyet a kandúrnak, és egyet a kutyának. Elővett egy virágos bögrét meg két tálkát. A langyos tejet szétöntötte az edényekbe. A három szelet kenyeret gondosan beleaprította a tejbe. – Kész – mondta végül elégedetten. – Kész az aprika! – Aprika! – nyalogatta száját a kandúr.

– Aprika! – nyelt nagyot a kutya. A nagymama dudorászva földre helyezte a tálkákat, majd leült a virágos bögre mellé az asztalhoz. A kandúr meg a kutya már nagyon belekóstoltak volna az aprikába, de nem mertek nekikezdeni, mert a nagymama még lehajtott fejjel beszélt valamit a bögréhez. – Megvolt az asztali áldás – mondta mosolyogva. – Jó étvágyat, cicus, jó étvágyat, kutyus! – s azzal mindhárman enni kezdtek. Azóta is együtt élnek ők hárman. Minden este megvan a mindennapi aprikájuk. Néha még töltött káposzta meg kacsahús is kerül mellé. Ha arra jártok, biztosan megvendégelnek benneteket is!

Vers mára

Kányádi Sándor: Költögető

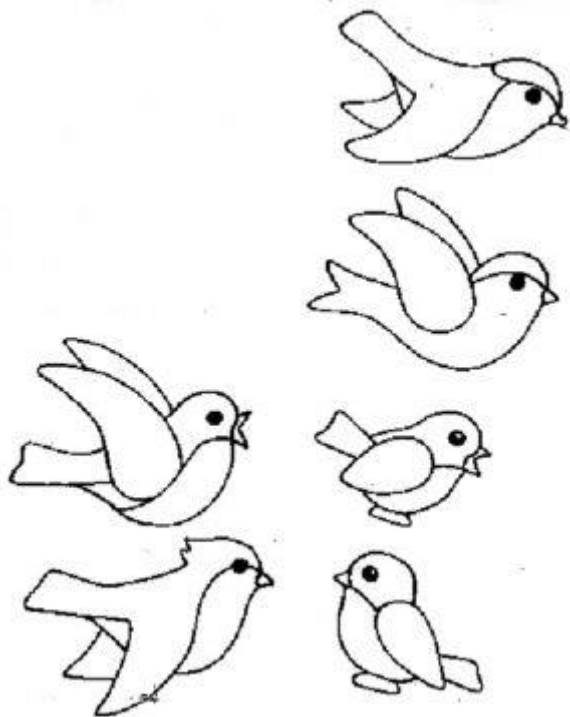
Hajnalonta engemet
gerle-galamb költöget:
jó reggelt,
jó reggelt,
mindenki már rég fölkel.

Rá a rigó: föl bizony,
gyöngyös harmatot iszom,
hű de jó,
hű de jó,
harmaton él a rigó!

Cserépen a verebek
kenik-fenik csőrüket:
csiri-csűr,
csiri-csűr,
csak így telik meg a csűr.

De a szarka rájuk reccsen,
hogy egy kicsit csendesebben:
csöndesen,
csöndesen,
nem süket itt senki sem!

Túl a vízen valahol
kakukkmadár kakukkol,
kakukk szól,
kakukk szól,
túl a vízen valahol.

A nagyobbak megpróbálhatják lerajzolni a madarakat. Játsszuk azt, hogy a felnőtt rajzol madarakat, s a gyermek annyi fészket, hogy mindnek jusson! Aztán kivághatjuk a madarakat, s a fészkekbe ragaszthatjuk. Aztán kitalálhatunk hozzá egy kis mesét!

Szeretettel: az óvónénik